ECLI:LV:AT:2023:0705.A420153522.13.L
Lieta Nr. A420153522, SKA-693/2023
Administratīvo lietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
RĪCĪBAS SĒDES LĒMUMS
Rīgā 2023.gada 5.jūlijā

[1] Senātā saņemta pieteicēja /pers. C/ kasācijas sūdzība par Administratīvās apgabaltiesas 2023.gada 8.marta spriedumu, ar kuru noraidīts pieteicēja pieteikums par pienākuma uzlikšanu /Pilsētas nosaukums/ bāriņtiesai atjaunot pieteicējam pārtrauktās bērnu aizgādības tiesības.

Administratīvā apgabaltiesa noraidīja pieteikumu, jo atzina, ka, tā kā vēl joprojām pastāv pamatotas aizdomas par pieteicēja vardarbību pret bērniem, tad ir nepieciešams aizsargāt bērnu tiesības no šāda vardarbības apdraudējuma. Tas ir pamats atbilstoši Civillikuma 203.pantam neatjaunot pieteicējam aizgādības tiesības. Lai nodrošinātu bērnu intereses, bāriņtiesai bija jāpiemēro galējais līdzeklis – jāpārtrauc aizgādības tiesības.

[2] Iepazīstoties ar pieteicēja kasācijas sūdzības argumentiem, senatoru kolēģija konstatē, ka kasācijas sūdzībā norādītais nav pamats kasācijas tiesvedības ierosināšanai.

Senāta uzdevums ir pārbaudīt, vai zemākas instances tiesas spriedums ir pareizs no tiesību normu piemērošanas viedokļa. Senāts neizskata lietu vēlreiz pēc būtības. Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 328.panta pirmās daļas 6.punktu kasācijas sūdzībā ir jānorāda, kādu materiālo vai procesuālo tiesību normu tiesa ir pārkāpusi un pamatojumu, kā izpaužas šis pārkāpums. Pamatojums minētās normas izpratnē nozīmē juridisko argumentāciju par to, kā ir izpaudusies kasācijas sūdzībā norādītās tiesību normas nepamatota nepiemērošana, nepareiza piemērošana vai interpretācija.

Pieteicēja kasācijas sūdzība šīm pamatojuma prasībām neatbilst.

[3] Kasācijas sūdzībā pieteicējs plaši pārstāsta faktiskos apstākļus un sniedz savu vērtējumu par šiem apstākļiem. Tomēr kasācijas sūdzībā nav norādīts, ka apgabaltiesa, izskatot lietu, nebūtu kādus no šiem faktiskajiem apstākļiem izvērtējusi un tie būtu būtiski lietas izskatīšanā. Ja kasators pārstāsta faktiskos apstākļus, sniedz tiem savu vērtējumu, bet neargumentē, kā šie apstākļi ietekmē apgabaltiesas spriedumu, tad kasācijas sūdzība ir vērsta uz faktisko apstākļu un pierādījumu pārvērtēšanu lietā. Tomēr faktisko apstākļu un pierādījumu pārvērtēšana saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 325.pantu neietilpst kasācijas instances tiesas kompetencē. Tāpēc nav pamata ierosināt kasācijas tiesvedību.

[4] Kasācijas sūdzībā arī norādīts, ka pārsūdzētais spriedums neatbilst Senāta judikatūrai līdzīgās lietās, ka aizgādības tiesības pārtraucamas tikai īpašos, ļoti nopietnos gadījumos. Kasators nav norādījis Senāta nolēmumus, kuru judikatūrai pārsūdzētais spriedums neatbilst. Tāpēc senatoru kolēģija nevar izvērtēt kasatora argumenta saturu.

Senatoru kolēģija uzskata, ka apgabaltiesas spriedums atbilst Senāta judikatūrai līdzīgās lietās, kurās atzīts, ka aizgādības tiesību pārtraukšana ir iespējama tikai īpašos gadījumos, kā arī aizgādības tiesību pārtraukšana ir galējais līdzeklis (*Senāta 2012.gada 12.novembra sprieduma lietā Nr. SKA-870/2012 (A420344312) 9.punkts*). Apgabaltiesa, kuras vērtējumam senatoru kolēģija pievienojas, konstatēja, ka bērniem vēl joprojām pastāv apdraudējums no pieteicēja tikt vardarbīgi aizskartiem. Senatoru kolēģija no apgabaltiesas sprieduma konstatē, ka izskatāmajā lietā ir runa par aizdomām par ļoti nopietnu bērnu fiziskās integritātes apdraudējumu, kura aizsardzība prasa īpašu rūpību un piesardzību no bērnu tiesību viedokļa.

Savukārt, ja pēc laika bāriņtiesa konstatēs, ka apdraudējums vairs nepastāv, tas būs pamats izskatīt jautājumu par aizgādības tiesību atjaunošanu.

[5] Kasators norāda, ka apgabaltiesa nav norādījusi, kādi objektīvi iemesli un īpašie gadījumi ir atzīti par pamatojumu ierobežot Civillikuma 177. un 188.pantā noteiktās bērnu tiesības uzturēt personiskas attiecības ar vecāku. Senatoru kolēģija secina, ka pieteicējs attiecībā uz Civillikuma 188.pantu ir pieļāvis acīmredzamu pārrakstīšos, jo bērna un vecāka personisko attiecību, saskarsmes tiesības ir noteiktas šā likuma 181., nevis 188.pantā. Vienlaikus, atbildot uz šo pieteicēja argumentu, norādāms, ka apgabaltiesa spriedumā vērtēja pieteicēja aizgādības tiesības, bet nevērtēja pieteicēja saskarsmes tiesības ar bērniem. Tas nav šīs lietas izskatīšanas priekšmets. Tādējādi jāsecina, ka pieteicējs kasācijas sūdzībā ir uzskaitījis tiesību normas, bet nav argumentējis, kā šo tiesību normu nepareiza piemērošana ir izpaudusies pārsūdzētajā apgabaltiesas spriedumā.

[6] Ievērojot minēto, kasācijas sūdzībā nav norādīts neviens kasācijas tiesvedībā pārbaudāms arguments par apgabaltiesas iespējamām kļūdām tiesību normu piemērošanā. Tas ir pamats neierosināt kasācijas tiesvedību šajā lietā, un līdz ar to tiesvedība lietā ir noslēgusies.

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 338.panta otro daļu un 338.[1]panta pirmo daļu, senatoru kolēģija

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību sakarā ar /pers. C/ kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2023.gada 8.marta spriedumu.

Lēmums nav pārsūdzams.

Senatore V. Krūmiņa Senatore Dz. Amerika Senatore D. Makarova